

Hoofdstuk 2

 en broeierige wind zwierf rusteloos snuivend tussen distels, brem en kaarde. De zon heerste oppermachtig en gedoogde nauwelijks enige schaduw. De dieren hadden de wijk genomen naar hun holen. In het rulle zand kwamen de mannen maar moeizaam vooruit. De zon brandde op hoofd en schouders. De lucht was koortsig van de hitte zodat het landschap in de verte leek te dwarrelen. Toen Vlastoet eens omkeek, zag hij dat de vlakte zich achter hen had gesloten. Wrevelig spooog hij op het pad. Meteen kropen er torren uit de grond en deden zich aan de fluim te goed. Telkens leek het einde van de vlakte nabij, maar eenmaal bovenop een glooiing werd de horizon zijn belofte weer ontrouw. De weg zelf school als een dief in de luwte van de hellingen. Tegen de middag gingen de mannen aan de kant zitten en gaven de muilezel te drinken. Elk voor zich dacht na over de grimmigheid van het wijde land. Ze wreven het zand uit hun ogen en klopten het stof van hun kleren. Daarna gingen ze zwijgend voort.

Pas toen de zon naar de gezichtseinder zonk, gingen de mannen uitkijken naar een geschikte plaats om te overnachten. Er kwamen overal dieren te voorschijn: eerst torren, wantsen en spinnen, daarna ook slangen, hagedissen en knaagdieren. Haastig zocht elk wat naar zijn gading. Voor de twee doemde een manshoge rotspartij op en toen ze dichterbij kwamen, bespeurden ze diepgroene kleuren en krachtige geuren. De rotsen stonden in de vorm van een hoefijzer en de nissen aan de binnenkant waren begroeid met kroezend mos en lichtschuwe bloemen. Zodra ze de opening binnentraden, fladderde een handvol opzichtige vlinders die zich heel wat verbeeldden verstoord op. De mannen besloten meteen hier kamp op te slaan. Nu het nog licht was, ging Taainagel op zoek naar wild, terwijl Vlastoet alvast een vuurtje maakte om er de buit op te roosteren. Na een poos begon het allengs donker te worden en in het oosten stond een enkele ster al te knippen.

Taainagel had twee knagers verschalkt. Toen die gaarden aan het spit hoorden de mannen opeens hoefgetrappel in de verte dat hun kant opkwam. Er liep een zestal mannen op hen toe die elk een flink bepakte muilezel aan de hand meevoerden. Het waren kooplui zoals de twee die

al zo vaak hadden gezien in de stad. Klaarblijkelijk waren ze ernaar op weg om handel te drijven.

Zonder acht op hen te slaan beenden de twee jongsten van hen met leren zakken kordaat de opening van de rotspartij binnen. Kennelijk wisten ze wat hun te doen stond en waren ze goed bekend met deze plek. Een van hen ontstak een fakkel en lichtte de ander bij die een zak in een donkere nis naar beneden liet glijden. Even later trok hij de zak, nu vol water, aan een touw omhoog. Terstond kregen de lastdieren te drinken en daarop verfristen de mannen zichzelf. Terwijl hij het water van zijn mond veegde, sprak een van de vreemdelingen hen aan en zei: ‘Gegroet, mannen. Neem ons niet kwalijk dat we zomaar onze gang gingen zonder jullie zelfs maar te groeten, maar onze paarden kwamen bijna om van dorst. Toch altijd een opgave om hier te komen, zoals jullie wel zullen weten. Gelukkig staat er op het kruispunt aan de rand van de vlakte een open strokap waaronder reizigers vaak op elkaar wachten om dan met een stelletje de dorre vlakte tot hier over te steken. Zo een man of vijf-zes. Dat is toch wat handiger, vinden wij althans. Want het is telkens toch een hele klus om zonder water van de wachter naar de gekraagde put hier te komen. Eenmaal hier gaat iedereen weer zijn eigen gang. De terugtocht doen we trouwens ook vaak weer samen. We kennen elkaar verder nauwelijks, maar dat is ook niet nodig. Best leuk zelfs: je hoort nog eens wat. Afijn, waarom vertel ik dit allemaal? Het zal wel omdat jullie maar met zijn tweeën zijn. Maar ja, waar maak ik me druk om! Dat zijn mijn zaken niet. Kom, vertel eens, hoe is het in de dwaze stad daarginds?’

‘De dwaze stad?’ vroeg Vlastoet verbaasd.

‘Daar komen jullie toch vandaan? Hoe noemen jullie die stad dan? Allerwegen wordt die zo genoemd omdat de burgers daar zo dwaas zijn dat ze je niet eens kunnen zeggen hoe hun stad heet, laat staan wat de geschiedenis ervan is. Daar vertel ik jullie niks nieuws. Maar wat doet dat er eigenlijk toe! Laat liever eens horen of de mensen je er nog steeds lastigvallen met verhalen over die beroering, wat dat dan ook moge wezen! Zijn de kinderen er nog steeds wijzer dan hun ouders? Trouwens, wat kan me dat schelen! Wat we echt graag willen weten is: hoe is de handel en liggen de prijzen, want te oordelen naar de last van jullie muilezel hebben jullie er maar slecht zaken gedaan.’

Een ander die een stoppelbaard had van een paar dagen stapte naar voren en terwijl hij Vlastoet onderzoekend opnam, zei hij tot zijn metgezellen: ‘De hitte heeft me kennelijk geen goed gedaan, want ik zou zweren dat die jonge vent daar de touwslager is uit de dwaze stad.’

‘Dat klopt,’ zei Vlastoet een beetje benauwd, ‘en mijn reismakker is poortwachter. Wij hebben de stad verlaten om de wijde wereld te verkennen. We gaan op zoek naar de wortels van de stad en we hopen ook nog eens haar echte naam te weten komen.’

‘Wat krijgen we nou! Twee dwazen die de dwaze stad verlaten! Zo maar de wijde wereld in terwijl ze van toeten noch blazen weten! Als dat maar goed afloopt!’

De andere kooplui knikten bevestigend. Schamper lachend keken de kooplui van Vlastoet naar Taainagel die op hun beurt niet wisten welke kant ze uit moesten kijken.

De mannen besloten samen de maaltijd te gebruiken.

‘Jullie twee zijn toch niet zo dwaas als ik dacht,’ zei de stoppelbaard. ‘Vaak heb ik hier vertoefd, maar nog nooit zulk lekker vlees gegeten. Dat hebben jullie dan toch maar mooi voor mekaar! Trouwens, na zo’n tocht smaakt helder en koel water beter dan wat ook, nietwaar?’

‘Dat gebrad heb je niet aan mij te danken, maar aan mijn vriend de poortwachter die tevens een bedreven jager is,’ zei Vlastoet. ‘Maar ik heb een vraag. Het viel me op dat jullie daarstraks geen drop drinkwater meer hadden terwijl jullie toch heel wat waterzakken bij je hebben. Is de tocht zo bar dat jullie alle water onderweg hebben opgedronken?’

De kooplui keken elkaar meesmuilend aan. Een van hen tuitte snaaks de lippen en zei: ‘Wij? Welnee, dat doet de wachter.’

‘De wachter?’

De kooplui schoten in de lach.

‘Wat je zegt! De wachter bij de kloof. Nietwaar vrienden?’

De anderen vielen hem proestend bij. De reismakkers voelden zich niet helemaal op hun gemak. Werden ze in de maling genomen? Toen de handelaren tot bedaren waren gekomen vervolgde de koopman: ‘Nooit van gehoord van de wachter? En wij maar denken dat mensen uit de dwaze stad zelf hem aan de rand van de kloof hadden neergezet! Vrienden, zo hoor je nog eens wat! Komt dat even goed uit! Dat we nu weten dat ze daarginds nog onnozeler zijn dan we dachten.’

‘Hoezo, de wachter? Houdt hij daar bij de kloof de wacht?’

De kooplui stootten elkaar giechelend aan. Een van hen die al wat ouder was en een beetje mank liep, schudde meewarig het hoofd en zei: ‘Vrienden, wat denken jullie? Houdt hij de wacht? Ik zou zeggen van wel. Je kunt in elke geval niet zomaar langs hem heen.’

Wederom klonk er luid gelach op.

‘Wat je zegt!’ ging de manke ander voort. ‘Da’s waar: je kunt niet

zomaar langs hem heen. Maar ik weet het goed gemaakt. Ik zal jullie vertellen wat je moet doen. Als je je maar strak houdt aan mijn aanwijzingen, dan zul je het wel redden. Luister, een kleine dag reizen van hier ligt een diepe kloof die de dorre vlakke over de hele lengte doorsnijdt. Slechts op één plaats kun je over de kloof heen. De wand is er afgekalfd en een brede rotsspaander reikt naar de overkant. Jammer dat die niet verderop ligt, want dan zou je je reis onder de beschutting van een uitgestrekt, maar schraal naaldbos kunnen maken. Maar ja, het is niet anders. De wigvormige keep tussen wand en spaander is opgevuld met zand, puin en stenen en doet dienst als loopbrug. Aan deze kant van de brug staat de wachter, stram en zwijgend. Hij meet wel twee manslengten. Van verre lijkt hij een geknotte boom, maar zodra je hem nadert, slaat hij met een zwierig gebaar zijn mantel om zich heen.'

Zijn metgezellen hadden tot dusver glimlachend toegeluisterd, maar bij deze laatste woorden proestten ze het uit: 'Een mantel! Haha! Dat heb je goed gezegd!'

'Tot dusver lijkt er nog niet veel aan de hand. Maar als je de brug wil oversteken moet je vlak langs hem heen en dan sluit hij zijn mantel ook om jou heen om je niet meer los te laten. Als je met een stel bent zoals wij, dan heb je daar minder last van. Vandaar dat we bij voorkeur in een groep de kloof oversteken. Je kunt je daarvan bevrijden door alle drinkbaars over hem uit te storten, anders wacht je een wisse dood. Hoe meer water, hoe beter. Zodoende zijn onze waterzakken leeg. Daarom moeten we er ook steeds voor zorgen de gekraagde put hier bijtijds te bereiken omdat die onder de grond een bron helder water beschermt. Zonder deze bron zou het niet mogelijk zijn naar de dwaze stad te reizen. Zorg er dus voor dat je morgen flink wat water meeneemt. Als je doet wat ik zeg, hoeft je niks te gebeuren. Eenmaal aan de andere kant van de brug zijn er nauwelijks moeilijkheden, want een halve dag gaans vanaf de kloof houdt de dorre vlakke op en kom je in mijn geboortestreek waar water is in overvloed.'

De twee reismakkers wisten niet wat ze ervan moesten denken. Hielden die mannen hen voor de gek of niet? Het leek hun maar het beste om te doen of hun neus bloedde.

'Die kloof,' zei Taainagel, 'snijdt de stad dus af van de rest van de wereld, nietwaar? Is er iets van bekend hoe die is ontstaan?'

'Ach, daar doen een heleboel verklaringen over de ronde,' antwoordde weer een ander. 'Sommigen zeggen dat de aarde er door de droogte is gaan scheuren, maar anderen houden vol dat er eens in de diepte van de kloof een rivier van zwavel heeft gestroomd. Ze zeggen zo veel!'